

Суморна слика стварности Србије

Пише: Милутин Недељковић
субота, 03 новембар 2012 13:07

У протекле две деценије у Србији настаје период урушавања друштва. Дешавају су велики политички, привредни, економски, културни, морални поремећаји који у потпуности мењају друштвено-економски амбијент у функционисању привреде. Створена је криза која веома лако може да се заврши социјалним потресима са несагледивим последицама.

Почетком деведесетих година долази до урушавања политичког и привредног система, а негативна селекција се успоставља у свим сферама реалног живота: у друштвеном, економском, политичком... са великом конкуренцијом неспособних, али оданих људи који су успешно одмагали и држави и привреди, тако да је друштво постало нестабилно и економски рањиво, а што се завршило деградацијом многих друштвених и моралних норми.

Србија је почела сама себи да копа гробницу и 2000. године нашла се у друштву привредно најмање успешних земаља у Европи, и свету, а што последица великог броја фактора и наслеђеног стања из деведесетих година прошлога века. Најзначајни су:

1. негативна селекција у свим сферама реалног живота: (друштвеном, економском, политичком...) уз истовремено велики одлив "мозгова" из Србије (што је изражено и данас),

2. стварање уског броја људи ближим политичким и монетарним властима, којима је власт омогућавала огромно богаћење,

Суморна слика стварности Србије

Пише: Милутин Недељковић
субота, 03 новембар 2012 13:07

3. економске санкције уведене 1992. године,
4. хиперинфлација 1989. године и 1992. године,
5. мега инфлација 1993. године,
6. ратни распад државе у неколико фаза у периоду од 1991. године до 1995. године,
7. НАТО удари 1999. године,
8. и са њима закаснела транзиција.

Мора се рећи да је Србија пре 1990. године предњачила у многим процесима развоја и била боља по многим економским показатељима у односу на друге земље Источне Европе.

За разлику од земаља источне Европе које су под утицајем Совјетског Савеза прихватиле социјалистички друштвени систем, а чији је основ био централно планска привреда, са малим бројем предузећа, која су била превелика и производила су производе углавном лошег квалитета, у СФРЈ је био социјалистички самоуправни систем привређивања који се заснивао на друштвеном власништву средстава за производњу и радничком самоуправљању.

Почетком последње деценије прошлога века падом Берлинског зида почела је транзиција у земљама централне и источне Европе.

Транзиција је раскид са доскорашњим социјалистичким обрасцем привређивања, где се интензивно укидају све институције социјалистичке привреде. Брзо се напушта

привредни систем који је утемељен на државној својини и административном управљању економијом.

Дакле, транзиција је прелаз из једног облика привређивања у други, из нетржишног облика у тржишни облик привређивања. Централно планирање осуђено је на неуспех зато што ниједна владина агенција не може да прикупи све важне информације да би привреда добро функционисала.

У Србији транзиција је избегавана и развучена, а дешавају се и следећи феномени: економске санкције, хиперинфлација и мега инфлација, ратни распад државе, те НАТО удари.

Према мишљењу многих до распада заједничке државе и узрока сукоба у СФРЈ допринеле су велике западне силе које су имале за циљ да растуре СФРЈ и да њене делове ставе под своју политичку, економску и сваку другу контролу, а по мом мишљењу распад заједничке државе настао је услед различите развијености, односно различитих макроекономских фактора. "Косово, најнеразвијенији дио..., било је на разини Пакистана. Најразвијенији дио Словенија успоређивао се са Шпањолском и Новим Зеландом. Војводина и Хрватска приближавале су се Грчкој и Португалу. БиХ те Македонија успоређивали су се с Тајландом и Мексиком, а Србија с Турском" (Петак Здравко, Економска позадина распада социјалистичке Југославије). "Стопа незапослености у Словенији, најразвијенијем дијелу земље, 1990. је износила 4.8, док је, истодобно, на Косову износила 38.4 посто." (Петак Здравко, Економска позадина распада социјалистичке Југославије).

Власт (а, то се и данас ради) манипулисала је народом путем телевизије, па "људи постепено постају робови наметнутих мишљења и работи који извршавају туђе задатке" (Бокун Петар, Телевизија или оружје, чланак у дневном листу "Политика"). Све је подређено владајућим елитама дозирајући нам информације у које треба безрезервно да верујемо.

У земљи која се не може похвалити да има образовану нацију, а чије становништво по многим истраживањима изузетно много гледа ТВ програм, манипулисање становништва путем електронских медија и не представља неки проблем.

У таквој ситуацији много најбољих и најобразованијих људи емигрирало је у иностранство.

У међувремену земље централне и источне Европе пролазе кроз транзицију и престижу нас 2000. године земље које су пре транзиције биле иза нас по готово свим параметрима.

Србија све више заостаје за светом у којем се дешава техничка, технолошка, компјутерска...револуција и привреда Србије је 2000. године била у стању не рецесије, него дубоке економске депресије, била је на нивоу мање од 50% од нивоа друштвеног производа који је остварила у 1989. години.

За глобализацију која се дешава задњих деценија прошлог века и у првој деценији овог века многи аутори дали су своје мишљење. Већина аутора сматра да је глобализација смањивање препрека пред националним границама и повећавање економских слобода (проток робе, проток капитала, проток технологије, идеја и информација, док се несметани проток људи, за сада, ограничава).

Према мом мишљењу глобализација каква је данас, заправо је велика пљачка малих отворених економија (наравно оних које то допусте) од стране западне цивилизације! Захваљујући глобализацији богате земље постају још богатије, а сиромашне земље још сиромашније. Такође унутар сваке земље долази до прерасподеле богатства.

Фаворизује се десетак посто људи на врху пирамиде који постаје још богатији и моћнији, а остала велика већина тоне у још већу беду и сиромаштво.

Оно што је некада било Уједињено Краљевство после поморске битке код Трафалгара када је адмирал Нелсон са Краљевском морнаричком флотом поразио и уништио француску и шпанску флоту 1805. године то је данас САД (захваљући Вашингтонском консензусу) која спроводи глобализацију каква је данас. Вашингтонски консензус су политике и програми који су разрађени ("прописани") од стране Међународног монетарног фонда, Светске банке и Министарства финансија САД.

"Изградња економског модела сваке земље одвија се у врло оштрој борби за контролу над институцијама државне власти између представника транснационалног и националног капитала, светске олигархије и националне елите" (Душанић Јован, Бећарска економија (Транзиција у Србији), Београдска пословна школа, Београд, 2008. год.).

Под појмом светске олигархије се "подразумева веома сложена и разнородна свеукупност крупних транснационалних (и њима потчињених) корпорација и банака, научних, консултатских и правних институција које их опслужују, међународних финансијских организација које раде у њиховом интересу, те разних формалних и неформалних организација, и која у пракси делује веома координано због једноставне чињенице да је повезује исти економски интерес – слободно кретање транснационалног капитала и потчињавање својим интересима привреда што већег броја земаља у циљу стварања максималног профита" (Душанић Јован, Бећарска економија (Транзиција у Србији), Београдска пословна школа, Београд, 2008. год.)

Главни експоненти светске олигархије су Међународни монетарни фонд и Светска банка, бретонвудске институције, које су формиране на конференцији у Бретон-Вудсу 1944. године, када се јавила потреба за међународним финансијским институцијама због светске привредне депресије тридесетих година XX века и поремећаја у међународним монетарним и финансијским односима. Главни мотив за формирање бретонвудских

институција је био да се баве питањима глобалне економске стабилности, а у основи је била жеља за јаким и стабилним привредним поретком.

Мало шта је остало од улоге бретонвудских институција замишљених на конференцији у Бретон-Вудсу 1944. године и с временом све више служе светској олигархији у потчињавању привреда својим интересима у што већем броја земаља, а у циљу стварања максималног профита.

У циљу реализације сопствених интереса светска олигархија унапред проналази и припрема себи погодне људе и разним средствима покушава да их доведе у погодном тренутку на кључна места у држави и по сваку цену обезбеди њихов што дужи опстанак на власти са већ готовим решењима за вођење економске политике у виду програма Вашингтонског консензуса.

Може се слободно рећи да је Међународни монетарни фонд био узрочник великих криза у Латинској Америци, земљама Југоисточне Азије, Русији као и земљама централне и источне Европе које су у последњој деценији прошлога века пролазиле кроз транзицију.

Транзиција по програму Вашингтонског консензуса има три стуба: стабилизација, либерализација и приватизација и према том програму после остваривања макроекономске (тачније речено ценовне) стабилности, свеопште либерализације, енергичне и брзе приватизације обезбеђује се економски раст, запосленост и спољноекономска равнотежа.

Стабилизација, либерализација и приватизација се третирају као циљеви сами по себи. Стабилна финансијска ситуација, ниска инфлација, стабилан девизни курс, приватизација и либерализација привреде треба да буду средства економске стратегије, а фундаментални циљ реформи треба да буде постизање бржег привредног раста и пораст стандарда становништва.

Суморна слика стварности Србије

Пише: Милутин Недељковић
субота, 03 новембар 2012 13:07

<http://www.nspm.org.rs/ekonomika/2012/11/03/ivica-st-mmfi.htm/>